

POORTAOL

GRATIS VESTINGKRANT VOOR EN DOOR BEWONERS VAN DE VESTING WOUDRICHEM
REDACTIE: DAALDERSTRAAT 4 ▼ 4285 AV WOUDRICHEM ▼ info@woudrichemvesting.nl ▼ JAARGANG 20 ▼ 7 JUNI ▼ 2022

LANG VOOR TINDER KOPPELT DE 60JARIGE KAMPEERVERENIGING DE MOSTERDPOT AL MENSEN AAN ELKAAR. TIJD VOOR EEN FEESTJE.

ROOKMELDERS EN GELE PIJLEN HELPEN DE VESTING BESCHERMEN TEGEN VUUR. MAAR WIE HELPT ONZE BOB ALS HET TOCH VERKEERD GAAT?

NA DRIE JAAR IN DE STARTBLOKKEN GAAT HET LOS: WOERKUMSE WEEK OPENT DINSDAG EEN BOMVOL PROGRAMMA VOOR JONG EN OUD.

LADDERS OPHALEN IN KAPOTTE NYLONKOUSSEN. IEMAND EEN IDEE WAAR WE HET HIER OVER HEBBEN? HENNIE NEVEN-ROS WIT'UT WEL.

ESPERANTO ALS HULPMIDDEL OM DE WERELD TE VERBETEREN. JORINE 'KAPITANO' ONTVANGT ESPERANTISTEN IN DE VESTING.

DRINGEND BRANDWACHTEN NODIG

DOOR EEN TEKORT AAN BRANDWACHTEN KON DE WOERKUMSE BRANDWEER ONLANGS NIET UITRUKKEN NAAR EEN BRAND IN EEN BOERDERIJ OP OUDENDIJK. BRANDWEERLIEDEN VAN OMLIGGENDE KERNEN SCHOTEN TE HULP. ER ZIJN DRINGEND NIEUWE VRIJWILLIGERS NODIG. POSTCOMMANDANT BOB PROPER UIT DE DAALDERSTRAAT MOET ER NIET AAN DENKEN DAT EEN HUIS IN DE DICHTBEBOUWDE VESTING VLAM VAT.

“Als in een van de vele enkelmuurs huizen brand uitbreekt, slaat-ie in korte tijd door naar de burenen”, weet Proper, Bouwkundige en Projectleider Vastgoed voor de gemeente Dordrecht en postcommandant bij onze brandweer. We willen dan niet nagelbijtend wachten op de brandweer van Sleeuwijk. De vesting telt twee brandwachten (Bob Proper en Bart Hurkmans) en daarbuiten tien. Dat is te weinig om te allen tijde een team op te kunnen roepen. Vrijwilligers zitten uiteraard niet de hele dag op hun stoel geplakt in afwachting van een brandalarm.

Ze helpen trouwens niet alleen bij brand, maar bevrijden ook verkeersslachtoffers uit autowrakken of dieren uit benarde posities. Brandwachten zijn ook aanwezig tijdens druk bezochte evenementen in de

kerk of de Teerkamer. Want je weet maar nooit. En er is een Oppervlakte Reddings-team dat te hulp schiet bij incidenten op het water. Door dit specialisme bestaat het brandweerteam uit achttien mensen, maar er zijn er nu slechts twaalf.

Beter dan blussen is natuurlijk voorkomen en dus is het zaak dat vestingbewoners scherp zijn op brandpreventie. “Rookmelders plaatsen”, zegt Proper gelijk. En zorgen dat alle plekken in de vesting goed bereikbaar zijn want dat is een probleem. In de Daalderstraat en de Schoolstraat bijvoorbeeld, kan de brandweervagen er nauwelijks door. “Als de hoogwerker uit Gorinchem erbij moet komen, moet ik mijn voordeur open zetten om de stabilisatievoet te laten plaatsen”, zegt Proper. Als hij tegen die tijd nog een voordeur heeft...

GELE PIJLEN
Vestingbewoners moeten ook opletten waar ze hun auto parkeren. De grote glanzende gele pijlen heren der op de weg zijn geen restanten van een speurtocht maar verwijzen naar ondergrondse brandkranen. “Parkeer je auto daar niet op”, zegt Proper.

Hij heeft ruim twintig jaar ervaring als brandweerman en vindt het werk eervol. Het geeft veel voldoening omdat je echt iets kunt betekenen. Je rukt gemiddeld één keer in de week uit en je biedt altijd de helpende hand. Wie in de buurt werkt of veel thuis is en iets voor de gemeenschap wil betekenen kan zich aanmelden bij Bob Proper: 06-22 99 58 97 of per email: bob.proper@brandweermwb.nl. Om brandwacht te worden moet je gezond en fysiek in orde zijn (voor aanstelling wacht een fysieke keuring). Wil en inzet zijn essentieel.

Elke maandagavond is er van 19.30 tot 21.30 uur een oefenavond. Voor brandwacht A volg je gedurende twee jaar een opleiding van wekelijks een avond of je volgt een dagopleiding, dan ben je sneller klaar. Afhankelijk van je interesse kun je daarna allerlei vervolgoopleidingen doen. Voor alle uren die je maakt (ook de opleidingsuren) krijg je een ‘kleine’ vergoeding.

HALLO FRISSE BLIK, DAG WARM HART

Anneloes van Hunnik is de nieuwe wethouder die zich bekommert over monumenten en erfgoed in de gemeente Altena en de regiefunctie krijgt over de kern Woudrichem. Ze is opgegroeid in Zeeland en woont in Zwijndrecht. In een volgende editie hopen we hier haar frisse blik te beschrijven.

Met vijf stellingen nemen we afscheid van haar voorganger Roland van Vugt als waarnemend ‘vestingwethouder’. En wat heet afscheid. “Als oud-vestingbewoner blijf ik natuurlijk een warm hart voor de vesting houden. Uit onderzoek voor de Vesting Agenda bleek dat de vesting ook bij heel veel overige inwoners van de gemeente Altena een speciale plekje heeft. Er ligt nu een gedragen Vesting Agenda waarvan ik hoop dat alle betrokkenen daar een groot succes van maken”.

3. Een centraal warmtenet zou heel goed in de vesting passen.

“Verduurzamen binnen een historische setting is overal een uitdaging. Als inwoners van de vesting er eenduidig voor kiezen dan wil ik dat graag laten onderzoeken op haalbaarheid. De grachten en rivier kunnen als een natuurlijke bron hiervoor gebruikt worden. Het zou prachtig zijn als dat gaat lukken.”

“HIER ZIJN VEEL HUWELIJKEN ONTSTAAN”

De feestelijkheden waren afgelopen zaterdag tot in de vesting te horen: kampeervereniging de Mosterdpot bestaat 60 jaar. Gea Kooijman uit Woudrichem gaat haar 52ste jaar in op de camping. “Ik beschouw dit als m'n achtertuin. Ik heb hier alleen maar fijne herinneringen.”

Als het lekker weer is, tuft ze op haar scootmobiel naar de camping. Weg van het schaduwrijke balkon aan de Citadel, de zonnige tuin in van haar kampeerplek. Ze kijkt uit op witte rozen en lavendel en heeft steun aan de burenen die haar helpen om de caravan elk jaar op te zetten en weer weg te rijden.

BUITEN
Niemand is zo lang lid van kampeervereniging De Mosterdpot als Gea Kooijman (77). De ruim vijftig leden zijn in feite de baas over het kampeerterrein. Zij bepalen of er geld wordt uitgetrokken voor bijvoorbeeld speeltoestellen, nieuw grind of een trekker. Er zijn ook veel vrijwilligers. Ze sluiten waters en stroomkasten aan of maaien het gras. Zo gaat het al zestig jaar. Niet dat er niks is veranderd al die tijd. “De vesting was veel levendiger met twee bakkers, twee slaggers,

twee supermarkts. En de camping was veel groter. De stadshaven was nog niet uitgegraven en was kampeerterrein. Het paviljoen stond aan het strand. Water ging je halen, er was geen riolering, slechts een beetje stroom en geen televisie. Je leefde buiten met elkaar en kende iedereen. Aan

de waterkant maakten we 's avonds een vuur en iedereen die een instrument had nam het mee.”

RAMMELEN
Toen woonde ze nog in Dordrecht. Ze kende de Mosterdpot niet, totdat iemand op een verjaardag vertelde hoe het is om als kind jarig te zijn op de camping. “Dan komen alle andere kinderen aanzetten met pannen, deksels en lepels en beginnen ze in optocht te rammelen. Dát was de reden

om hier naartoe te gaan”, zegt Kooijman die toen twee dochters had van vier en zeven jaar. Daarbij woonden ze in een huis in een drukke straat zonder tuin en waren ze verzot op kamperen.

Vanaf die tijd kwamen ze bijna elke woensdag en elk weekend naar Woerkum. Ook haar zus werd lid van de vereniging. En een vriendin. Het was altijd een gezellige boel. “De kinderen zijn hier groot geworden. Op een gegeven moment wilde ze niet eens mee naar Spanje...” Ook toen het gezin van Dordrecht verhuisde naar Weert, bleef het trouw komen. Eén dochter is met een Woerkummer getrouwd en woont in Woudrichem, de andere woont in Gorinchem. “Hier zijn veel huwelijken ontstaan.”

Nu ze er alleen voorstaat, minder goed ter been is en haar zus haar kampeerplek heeft opgegeven, bezoekt ze de camping wat minder. Ze ziet wel hoelang ze haar stekkie aanhoudt. “Het is ook heerlijk om door en langs de vesting te toeren. Net alsof je in het buitenland bent”, zegt Kooijman die samen met haar man heel Frankrijk heeft doorkruist met de vouwwagen. De kinderen waren toen al groot, eerder mocht niet.

1. Om wereld erfgoedwaardig te zijn moet de vesting meer gaan bieden.

“De vesting is al een parel die veel te bieden heeft. Maar er mag wat meer glans op komen. De gezamenlijk met bewoners en ondernemers uitgewerkte Vesting Agenda biedt daar een prima uitgangspunt voor. Ik heb er vertrouwen in dat hier mooie dingen uit voort gaan komen.”

2. De vesting verdient een eigen buurthuis.

“Jazeker, maar dan niet verwachten dat de gemeente hier voor gaat zorgen. Als de bewoners de plannen goed uitwerken kunnen ze op steun én een bijdrage van de gemeente rekenen.”

4. Ambtenaren zijn slecht op de hoogte van het unieke historische karakter van de vesting.

“Op een paar uitzonderingen na merk ik juist het omgekeerde. Dankzij het overleg tussen verantwoordelijke ambtenaren met de buurtverenigingen en de ondernemers merk ik dat de (on)mogelijkheden van de vesting scherp op het netvlies van veel ambtenaren staan.”

5. De Maasdijk (locatie Fort) is de perfecte tijdelijke circulaire woonlocatie voor innovatieve, compacte zelfbouwoningen.

“Omdat hier alleen een uitgebreid en genuanceerd antwoord op gegeven kan worden, maar de ruimte hiervoor in dit interview ontbreekt, moet ik die vraag helaas met 'nee' beantwoorden.”

DOOR
HENNIE NEVEN-ROS

Van Schuppen, DE furnituren winkel in Woerkum op de hoek van de Kerkstraat en de Landpoortstraat.

Voor alle soorten textiel en reparaties kon je bij Cees en Alie van Schuppen terecht. Ook voor unieke reparaties moest je bij van Schuppen zijn.

Ik zie Jopie Struik nog zitten, vooraan in de winkel in een vierkant hokje achter glas, ongeveer zoals het nu in de winkels ook toeging tijdens de corona tijd. Jopie zat met een lamp, een loep en een fijne haaknaald ladders op te halen in kapotte nylonkousen...

Panty's bestonden nog niet en we hadden nog geen wegwerpmachines, dus als je een ladder in een van je nylonkousen had werd die door Jopie vakkundig opgehaald.

Je kon bij van Schuppen voor van alles terecht, zoals gordijnen, vloerbedekking, bedspreiën maar zeker ook voor kantjes, ritsen, klosjes garen enz. Je werd altijd vriendelijk geholpen en er was tijd voor de klanten.

Een van de mooiste dagen van het jaar bij van Schuppen was 1 april. Dan werden mensen naar de winkel gestuurd voor de gekste dingen. Zo kwam er een keer iemand die vroeg om een klosje geruit garen, de winkeljuffrouw ging er dan serieus op in en vroeg met een stalen gezicht "welke kleur"... de grap was dan compleet en de verkopers lagen onder de toonbank van het lachen. Jopie trok bijna een nieuwe ladder in de deur haar te herstellen nylonkous.

Heel wat Woerkumse meisjes hebben een baantje gehad bij van Schuppen, zowel in de winkel als in de huishouding.

daar kon het assortiment behoorlijk uitgebreid worden. Niet alleen kantjes, lintjes en klosjes garen, maar ook meubels en bedden.

Zoon Jochem had intussen het stokje overgenomen van zijn vader en na diens overlijden is Casper, de zoon van Jochem, in de voetsporen van zijn vader en opa getreden. Nu, na 85 jaar staat er nog een prachtig beddenbedrijf aan "Het Zand" in Sleenwijk. De oude van Schuppen kan trots zijn op zijn nakomelingen.

Jopie zie je er niet meer zitten met haar haaknaald, want nylonkousen met een ladder verdwijnen in de vuilnisbak en de klosjes geruit garen hebben ze nooit ergens in kunnen kopen. Ook de lintjes en de kantjes en de stoffen zijn verdwenen, maar... Voor een lekker bed kun je er nog wel terecht.

Na heel wat jaartjes van bestaan en door de vooruitgang werd het pand aan de Kerkstraat te klein en is van Schuppen eerst verhuisd naar het Raadhuisplein in Woerkum, waar het ook al snel te klein werd en daarna naar De Rijksstraatweg in Sleenwijk,

GEWOON DÓEN

Het was in de Boon's. Ik had het flesje speciaalbier alweer bijna teruggezet, aarzelde nog. Zou ik deze onbekende of toch het oude, vertrouwde merk... Een mij onbekende heer liep achter me langs en zei: "gewoon doen, vaak ben je te bang". Ik keek om en zag hem nog net naar me glimlachen terwijl hij het pad van de frisdrank insloeg. Mijn hand bevroor terwijl ik overwoog wat hij had gezegd. Ik deed het onbekende flesje in mijn kar. Hoe gelijk hij had! Hoe vaak niet

strandt een spontane ingeving in 'ach, toch maar niet' en hoe jammer is dat. Allemaal gemiste kansen want vaak ben je te bang, te onzeker, denk je dat een ander het gek zal vinden.

Bij ons is het inmiddels een geveugelde uitspraak geworden. 'Vaak ben je te bang'. En ik mag wel zeggen dat het leven leuker is als je af en toe 'gewoon dóet' zonder bang.

Ab

DAGBOEK VAN JACOBA

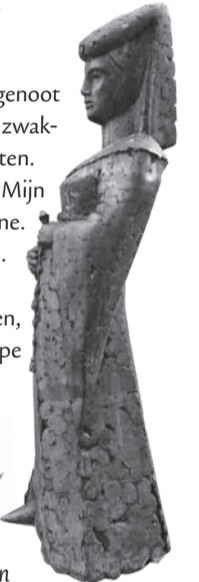
FRAGMENTEN UIT HET FICTIEVE DAGBOEK VAN JACOBA VAN BEIEREN
DOOR CLAUDIA MASER-GRABNER

6 april 1417

Gisteren is gebeurd waar ik al weken voor vreesde. Mijn geliefde echtgenoot Jean van Touraine is overleden. In de loop van de week werd hij steeds zwakker totdat hij koortsig in mijn armen overleed. Ik kan het amper bevatten. Zijn kind groeit in mijn buik en hij zal het nooit mogen aanschouwen. Mijn liefste zal bijgezet worden in de Abdij van Saint-Corneille in Compiègne. Jean's dood betekent voor mij dat ik geen koningin van Frankrijk word. Ik zal mij met vader moeten beraden hoe nu verder. Mijn ouders zijn een grote steun en alsof er al niet genoeg onheil over ons is uitgeroepen, is vader gisteren ook nog lelijk gebeten door een hond met vlijmscherpe tanden. Hij lag al dagen bij de poort en toen vader een stok naar hem gooide viel hij aan.

Jacoba

Dit was helaas de allerlaatste Jacoba voor 't Poortaal. Mocht u willen weten hoe het verder gaat, kijk dan op www.ccmaser.nl Ik zal hier alle Jacoba's plaatsen die ik tot nu toe geschreven heb en met regelmaat een nieuw dagboekfragment schrijven totdat ze haar laatste adem uitblaast. Een middeleeuwse groet, Claudia

HET POORTAOL VOORTAAN OOK DIGITAAL ONTVANGEN MET ALS BONUS ACTUELE INFO ALS DAAR AANLEIDING VOOR IS? GEEF DAN JE E-MAILADRES AAN ONS DOOR: (INFO@WOUDRICHEMVESTING.NL) EN JE BENT ALTIJD ALS EERSTE OP DE HOOGTE!

BONVENON IDEALISTOJ

Ze dromen over een universele taal voor de hele wereld en ontmoeten elkaar zaterdag 25 juni op een culturele dag in Woerkum. Vestingbewoonster Jorine Captein heeft de dag georganiseerd. Zij is één van de ongeveer driehonderd leden van de vereniging Esperanto Nederland.

Ze weet nog precies wat haar drie jaar geleden deed besluiten de taal te gaan leren. Ze zat in een roeiboot en ter afwisseling telden de roeiers hun slagen in het Engels, Duits, Frans, Maleisisch. En

nu in Esperanto, dacht Jorine Captein. Het is de universele taal die haar opa machtig was en haar vader een leven lang fanatiek heeft uitgedragen. Hij gafles in Esperanto, stelde het huis open voor Esperantisten uit heel Europa, nam zijn gezin mee naar bijeenkomsten en liep als jongeman zelfs met pamfletten naar een congres in Valencia om zijn idealen uit te venten. Het was een soort geloof. Als iedereen de door de Litouwse oogarts Lejzer Zamenhof bedachte taal zou leren, zouden alle volkeren elkaar kunnen verstaan en zou er veel meer wederzijds begrip zijn, zo redeneerden de ouders van Captein. "Het waren echte wereldverbeteraars", zegt ze en wijst naar hun portretten aan de muur in de huiskamer.

Voor haar keukenraam hangt al jaren de Esperantoster ten teken dat Esperantisten welkom zijn, maar meer als decoratie, want tot voor kort sprak ze de taal niet. De taal en het gedachtengoed

was vroeger zó alom aanwezig dat ze er lang niets van moest hebben. Tot in die roeiboot. "Ik ben opgegroeid in Esperantosoep en ik kon niet eens tot tien tellen...", zegt ze enigszins beschaamd.

LEVENSTIJL

Ze installeerde de app DuoLingo op haar telefoon en begon met het leren van woorden. Daarna volgde ze een cursus, werd ze lid van de vereniging en bezocht ze een bijeenkomst in een Frans kasteeltje waar haar ouders eerder ook kwamen. En nu organiseert ze dus een culturele dag in Woudrichem. De stadswandeling van de VVV heeft ze in het Esperanto vertaald. Ze is trots. Niet op zichzelf, maar postuum op haar ouders. "Ik heb het gevoel dat ik mijn ouders wat meer waardering had moeten geven voor hun levensstijl."

Ze is niet streng in de leer, maar heeft wel meegedaan aan de briefkaartenactie naar het Europees parlement om

Esperanto te erkennen als officiële Europese taal. Het zou een volwaardig vak op scholen moeten worden zodat iedereen elkaar kan verstaan. Daar hebben we Engels toch voor, zou je zeggen, maar dat is al de moedertaal van grote groepen mensen. Het gaat erom dat iedereen een tweede taal leert en niemand zich hoeft aan te passen aan een ander, zodat je allemaal op gelijke voet communiceert. "Esperanto is gemakkelijk te leren hoor", zegt Captein terwijl ze een folder toeschuift. "En als je het even niet meer weet, zet je er gewoon een 'o' achter."

Jorine Captein

Ook al gaan we er even tussenuit en zijn we in september weer terug, we blijven opzoek naar sponsors. Neem contact met ons op over de mogelijkheden.

info@woudrichemvesting.nl

Redactie: Ronald van den Ende, Sophie Krале, Monique van de Ven, Cecilia Verhaar, Elly Zuidam

**Fotografie: Sophie Krале
Illustratie: Ineke Becht**

**Contact: 06-53 20 60 99
info@woudrichemvesting.nl**